NY VÅR

ROMAN AF ERNST LUNDQUIST

(Forts. fr. föreg. nr.)

ÅTTONDE KAPITLET.

Explosion.

De fjorton dagarna hade gått, men Holger var ännu kvar på Billerup, och det talades alls inte om hans afresa. Impresarion var ännu ej fullt återställd, och det hade genom telegramväxling uppgjorts mellan dem, att Holger under väntan på hans tillfrisknande skulle på egen hand resa upp till Stockholm och ge några konserter där och sedan möjligen styra kosan öfver till Finland. Men allting strandade på Holgers indolens och Sigvards ifriga öfvertalningar att få honom kvar. Och så hade man nu kommit till sista veckan af september.

Det hade varit svalt och regnigt en tid bortåt, automobilfärderna inåt Skåne eller utmed kusten hade måst afbrytas, och man fick roa sig så godt man kunde inomhus med sång och musik. Nere i förvaltarbygningen hade Holger ej synts till vidare, och Majki hade ej haft något tillfälle att affordra honom den där tusenlappen, hvilket just ej bidrog att göra hennes lynne lättare. Hon skref allt tätare bref till Amerika, men fick fortfarande intet svar.

Hur goda vänner de båda bröderna Brandt än voro, började dock Ivan tycka, att Holgers besök på Billerup räckt bra länge. Han skulle hälst ha velat vara alldeles i fred nu för att ta sina husliga förhållanden under behandling och framkalla den kris, som enligt hvad han hoppades skulle ge hans äktenskap en ny gynnsammare vändning. Holger var honom till besvär. Så länge brodern var kvar på Billerup, kunde han ingenting göra, ty det var ju onödigt att genom de häftiga uppträden, som krisen gifvet måste framkalla, inviga Holger i den sorgliga äktenskapshistoria man hittills lyckats undanhålla honom.

I Ivans planer ingick bland annat en resa med Majki till Köpenhamn eller Stockholm eller någon annan liflig nöjesort. Denna lusttur kunde komma hastigt på och äfven bli ganska långvarig. Det berodde på så många omständigheter. Det blef alltså nödvändigt att inviga baronen i förhållandena och få hans tillstånd att handla utan ringaste hänsyn till hästarbetena på Billerup.

Ivan gick därför upp på slottet en kväll, då friherrinnan och Holger nyss börjat sjunga och spela inne i musiksalen och han följaktligen lätt kunde få ett längre samtal med Sigvard, som nyss kommit hem från en ridtur. En af de extraridter han alltid företog, då han hade något ledsamt att tänka på och följaktligen helst ville vara ensam.

Och det, som han denna gång hade att rufva öfver, kunde han ej dela med någon annan, allra minst med Alice, som ju aldrig intresserat sig särskildt för hans konsthistoriska författarskap och därtill nu tycktes vara så helt och hållet upptagen af Holger, att hon endast med frånvarande min lyssnade till alla samtalsämnen, som ej gällde honom.

I morse hade Sigvard läst i en italiensk konsttidskrift, att Adolfo Venturi nyss gifvit ut en uttömmande och med ovedersägliga bevis dokumenterad afhandling om Bartolommeo Veneto, hvari han bland annat kommit till det resultatet, att dennes damporträtt i Milanos Ambrosiana alls icke föreställde Cecilia Gallerani, som Sigvard i sin monografi trodde sig ha afgjorut fastslagit, och — hvad ännu värre var —, att porträttet af "Mannen med rustningen", som han härom året enkom rest ner till det lilla lombardiska byn för att se och undersöka och hvars ursprungsbeteckning som ett af Bartolommeo Venetos sista och bästa alster han hittills ansett som sin upptäckt, sin personliga insats i den nyare konstforskningen, — att detta porträtt vid en nyss företagen renovering befunnits vara signeradt — Dosso Dossi.

Sigvard kände sig fullständigt afskedad och utstruken ur rullorna. Hvad tjänade det också till att syssla med gammal konst, då man bodde i Sverige, så långt från källorna, som hans konkurrenter i södern dagligen och stundligen kunde få ösa ur? Hans monografi öfver Bartolommeo Veneto var nu öfverflödig, ja omöjlig, inte bättre värd än att kastas på elden. Och sitt sjblfgrtroende som konstforskare skulle han aldrig mer återvinna.

Det var alltså en nedstämd Sigvard, som Ivan träffade på, då han om kvällen steg in i vännens arbetsrum. Men han var själf för upptagen af sitt för att lägga märke till denna nedslagenhet, som Sigvard för öfrigt gjorde allt för att behärska.

Ingen kom och störde dem. Ivan fick säga allt hvad han hade på hjärtat och erhöll tillstånd att få ta sig ledigt när och hur länge han ansåg nödvändigt. Sigvard lofvade att ej förvåna sig öfver någonting, hvad som än hände. Och skulle omständigheterna göra det absolut oundvikligt för Ivan att på allvar lämna Billerup med sin hustru och bosätta sig med henne i en annan trakt, där förhållandena kunde hjälpa dem båda att glömma det gamla och växla in på nytt spår, ville baronen ej lägga något hinder i vägen, hur svårt det än skulle bli för honom att undvara vännen. Ivan tillstod för öfrigt, att han de senaste dagarna legat i skriftlig underhandling med konsul Smith i Malmö angående den lediga förvaltarplatsen på hans stora egendom Svennerup. Men allt stod ännu i vida fältet. Ivan hade aldrig i sitt lif så litet vetat besked om hvad de allra närmaste dagarna hade i sköte.

"Har du talat med din hustru om den här resan?" frågade Sigvard.

"Ja, förberedelsevis. Men hon vill inte. Jag förstår nog att hon måste gå här och passa på bref från Amerika. Och jag kan ju inte bråka, så länge Holger är här. Men så snart han är borta, smäller det. Baron lofvar mig ju att inte hålla honom kvar, om han börjar tänka på att resa?"

"Det lofvar jag dig. I öfvermorgon är det hans födelsedag, som vi ämna fira med en liten middag här på slottet. Bara ni och de närmaste grannarna. Sedan må han då i Guds namn ge sig af, efter han går dig i vägen."

"Jag tror för resten inte det är bra för honom att vara här länge."

"Hvad menar du med det?"

"Jo, att gå här sysslolös... rent ut sagdt, han är för lättantändlig, och friherrinnan är alldeles för vacker. Ja, baron har nog märkt detsamma som jag. A propos, jag tog med mig kuvertet med hans reverser. I fall förvaltarbygningen kommer att stå stängd en tid under vår frånvaro och om vi kanske inte alls komma tillbaka — man vet ju aldrig något, då man har att göra med en sådan natur som Majki —, vill jag inte ha några främmande papper liggande i mitt skrifbord. Var så god; här ä' de."

Sigvard tog emot konvolutet utan att se på det och stack tankspridd ner det i innerfickan på sin ridrock, som han ännu ej hunnit lägga af sig.

"Men, käre vän", sade han, "när det smäller, som du uttrycker dig, är du inte då rädd, att hon skall ställa till ett obehagligt uppträde, som kanske leder till full brytning er emellan?"

"Jo visst, och just därför måste jag välja mitt tillfälle riktigt noga. Brytning och skilsmässa vill jag ju inte veta af. Jag har tänkt mig, att efter en liten ostronsupé hos Nimb med champagne och likörer skall det gå lättast att komma fram med det där, baron vet. Hon har ju alltid varit så förtjust i Köpenhamn."

"Och sedan vet hon, att hon inte har någon annan än dig att lita sig till", sade baronen eftertänksamt.

"Det är godt och väl, men jag förstår nog, att det här bara är en tillfällig handräckning, som ödet ger mig, och att hela det värsta arbetet är kvar, att tum för tum vinna henne tillbaka och hindra henne att kasta sina ögon på någon annan. Men... hon börjar på att inte vara så ung och fräsch längre, och får jag bara ha henne i fred, så skall det nog gå an. Jag förstår mig bättre på henne nu än jag gjorde i början af vårt äktenskap, och nu skall jag sköta henne på annat sätt. Hon behöfver ha roligt, lefva i nöjen och lyx och ändå veta, att hon har en barsk herre öfver sig, som kan ge henne lösa tyglar till en tid, men också dra till dem hårdt, så att det gör ondt. Det är visst en pervers njutning för somliga kvinnor. Ja, ibland har jag rent af spekulerat på, om det inte kunde vara bra med litet handgripligheter då och då. Men det är kanske för farligt. Ja, det där är ett riktigt studium. Jag tänker inte på annat nätter och dar."

"Du är verkligen beklagansvärd."

"Tvärtom", svarade Ivan och lyste upp, "det är det där, som håller mig uppe, det är hela mitt lifs intrasse. Och nu börjar det ljusna, tack vare min envishet att inte ge tappt. Vi få väl se, hvem af oss två som får rätt, baron med sina finfina moderna skilsmässo-taktik: bort med tassarna från det, som är mitt! — Ja, då är det uppgjordt: jag får fria händer att försvinna eller dyka upp igen när jag vill? Och om det blir nödvändigt med en längre utrikes resa, ett halft år eller så, hjälper baron mig med marschruta och adresser? Pengar har jag själf, mer än som behöfs."

"Du kan lita på mig som på en tillgifven bror."

De bägge männen växlade ett handslag och sågo hvarandra allvarligt i ögonen. Så skildes de med en känsla af, att allt emellan dem var sagdt och att ingenting någonsin skulle kunna inträffa, som kom den ene att framstå i en ny eller oväntad dager i den andres ögon. De voro motsatser i allt, och ändå visste de, att den ene aldrig skulle kunna göra något, som den andre ogillade.

•

Födelsedagsmiddagen hade varit mycket lyckad och stämningen därunder den allra bästa. De förnäma grannarna stirrade först litet glasartadt på den främmande, gestikulerande och frispråkige unge mannen med det svarta Medusahåret, men då de hörde, att han var du med husets damer, började de vädra familjehemligheter — kanske rent af en mesallians för Gerd? — och blefvo idel solsken och beundran. Majki var denna gång bjuden med och strålade i ny opalfärgad atlas och Holgers diamantbrosch, och hennes något chockerande närvaro tydde ju också på särskildt tvingande omständigheter. Han var kanske mycket rik, den där pianisten? Nå, Gerd behöfde ju inga pengar, det hade hon själf. Men europeiskt berömd skulle han ju vara och det var kanske tillräckligt skäl för den demokraten Sigvard att låta sin ynnest flöda öfver honom och hela hans släkt. För resten — Gerds lilla puckel var nog inte lätt att placera.

Men då Holger längre fram på kvällen oombedd slog sig ned vid flygeln i musiksalen och trakterade sällskapet med en ändlöst lång Beethoven, visste man inte hvad man skulle tänka. Hade han inte en skruf lös, månntro? Aldrig hade ett sådant pianospel hörts på ett skånskt adelsslott. Han anfäktade sig med håret på ända som en vansinnig dämon, än rasade han upp och ner öfver klaviaturen med spända järnfingrar — hade han inte tio på hvar hand? — och vräkte omkring sig skummande störtsjöar af noter, som hotade att dränka honom själf och allesammans — än satt han bakåtlutad, liksom slocknad med slutna ögon och håret hängande som döda ormar ner öfver pannan, och smekte fram toner, som hviskade och suckade och domnade bort i ett andlöst intet. Och under tiden satt Alice längst bort i en vrå med handen för ansiktet, och Gerd stod bredvid honom som förhäxad och stirrade på honom helt förfärad, medan Jeanette, det gamla träbelätet, satt midt i en grupp af hennes nåder och inte hade förstånd att torka bort tårarna, som droppade och droppade...

Ivan stod vid dörren till lilla salongen med armarna korslagda öfver bröstet. Aldrig hade broderns musik gripit honom som i dag. Han kände sig helt vek om hjärtat och greps af en längtan efter Majki... bara att få se henne, trycka hennes hand förstulet. Men hvar fanns hon då? Han kunde inte se henne någonstädes bland gästerna, som sutto uppradade omkring väggarna. Hade hon smugit sig ut redan innan musiken började? Han måste se henne — just nu.

Han gled omärkligt ut genom dörren och började sin jakt genom hela filen af rum, som lågo där tomma i sin blomsterprakt och sin bländande elektriska belysning. Gobelinrummet, stora salongen, biblioteket... ingenstädes syntes hon till, och hans hjärta började bulta af oro. Så ut på den stora altanen, som gick nästan utmed hela husets längd, och där, allra längst bort utanför lilla salongens öppna dörr fann han henne med bägge armbågarna stödda mot balustraden. Det var ett par stela och dystra ögon, som mötte hans, då han stod framför henne.

"Hvarför drar du dig undan från sällskapet, Majki?" frågade han nästan ömt.

"Mig lär väl ingen sakna", svarade hon bittert. "Jag kan fördra musik i tio minuter, men räcker den en halftimme, som den nu har gjort, så afskyr jag den. Det är så likt de förnämas hänsynslöshet att bjuda ihop gäster för att plåga dem."

"Jaså, du är vid dåligt lynne." Hennes hårda ton släckte genast hans glöd, som varit nära att bryta fram. "Jag trodde du skulle vara glad öfver att vara bjuden hit upp och få visa din nya klänning."

"Glad?" upprepade hon hånfullt. "Det fattas bara det, att de inte skulle ha bjudit mig på en fäst, som ges till ära för min egen svåger. För ännu så länge är han min svåger."

"Ja, det lär han väl komma att förbli också", sade Ivan kallt. "Inte kan du göra något till den saken."

"Gör dig inte för säker på det, du", hånade hon. "Jag har bundsförvanter, där du minst anar det. Du är så morsk nu kantänka för att du lyckades pracka Holger på baronens och rädda honom ur mina tigerklor. Jag kan inte annat än skratta åt dig."

Hon skrattade verkligen, men det lät hest och torrt.

"Hvad skrattar du åt egentligen?" sade han och rynkade ögonbrynen.

"Det skall jag säga dig litet längre fram, då min plan lyckats."

"Såå? Du har en ny plan?"

"Ja, den är bättre än alla de andra, må du tro, och så lätt sedan. Jag behöfver inte göra någonting alls, bara lägga armarna i kors och ge mig till tåls. Det är andra, som arbeta för mig. Det kan visserligen dröja litet, men till sist kommer den dag, då du godvilligt ger mig lös, därför att alla dina skäl att säga nej till en skilsmässa ha ramlat. Det skref jag också i går till Kaj."

"Är du tokig, kvinna? Nämn inte det där namnet en gång till."

"Så att nu börjar han snart vänta mig, min älskade Kaj."

"Vill du narra mig att ställa till en skandal här uppe?"

"Kantänka... här uppe!" härmade Majki. "Det här stora granna huset är nog inte heligare än andra hus, där det bor människor af kött och blod. Det kan nog komma att utspelas skandaler här också."

"Nu skall du tiga", sade Ivan i hård ton. "Du kan i alla fall inte reta mig till någon öfverilning, om det är det du syftar åt i dag. Jag kom hit ut drifven af ett behof att få säga dig ett vänligt ord, dela med mig af de veka känslor, som Holgers musik hade väckt hos mig — och så möter du mig med att spruta etter."

"Ja, jag är ju en orm, har du sagt."

"Jag har kändt mig så nöjd och lätt om hjärtat, sedan Holger kom. Han gör ju människorna glada och vänliga, hvar han drar fram. Det har känts som en vapenhvila mellan dig och mig. Kunde den inte ha fått räcka litet till? Åtminstone tills han reser."

"Nej, det blir för långt," sade Majki hånfullt. "Så länge orkar jag inte hålla mig tyst och beskedlig. Hans konserter i Stockholm ha inhiberats, bara för att han inte kunde slita sig härifrån — ja, från slottet menar jag, ty vi se honom aldrig, vi få nöja oss med att ge kost och logis åt hans chaufför."

Ivan stod tyst och betraktade henne genomträngande.

"Nu tror jag att jag vet, hvari din nya plan består", sade han. "Du hoppas, att en skandal skall inträffa här uppe på slottet, att ett äktenskapsbrott skall begås också här, och sedan har jag inte traditionerna att skylla på, jag kan inte längre komma med det argumentet, att jag inte vill vara den första, som plumpar ner Billerups annaler med en skilsmässohistoria? Då baron och friherrinnan ha gått förut med dåligt exempel?"

Hans ton lät ironisk, som om han talat om att månen skulle ramla ner.

"Vore det så alldeles orimligt?" inföll Majki. "Baron är ju ännu ung och inte vidare passioneradt kär i sin fru. Han kan ju gå och förälska sig i någon annan."

"Försök inte blanda bort korten", sade Ivan skarpt. "Dina uträkningar äro sannerligen mer än enfaldiga, och du måtte ha läst en oerhörd massa dumma romaner för att kunna falla på en sådan ting. Men jag vill i alla fall göra dig den äran att mota dig med ett schackdrag. I morgon säger jag till baronens och Holger, att vi inte längre kunna tillåta, att han missbrukar deras gästfrihet längre, och att vi absolut fordra, att han flyttar ner till oss de dagar han ännu har kvar. Då skall du få se, att han reser ganska snart."

"Gärna för mig. Men efter du längtar så mycket efter honom, kan du ju gå tillbaka till musiksalen och höra på hans konstmakerier. Du skall inte behöfva tråna efter mig alltför länge, jag kommer snart efter, bara jag får samla litet mera krafter här ute i ensamheten, så att jag kan hyckla och göra mig söt och dölja, att det gnisslar och skriker inom mig och att jag hälst skulle vilja ta ett språng från altanen här och ner i vallgrafven för att få ett slut på min fångenskap."

Hon hade satt sig på balustraden med ryggen utåt stjärnerymden; hon stödde hufvudet mot händerna och vaggade af och an med öfverkroppen.

"Sluta upp med det här nu", sade Ivan i befallande ton. "Jag tycker, att tillfället är så illa valdt som möjligt."

"Tvärtom. För alla de hundra gånger vi talat om skilsmässa, ha vi ännu aldrig gjort det med musikackompanqemang. Det kan ju vara rätt pikant för ombytes skull. — Seså, nu slutar han för resten med sitt oväsen."

"Då kanske man saknar oss. Vi gå in, båda två."

Han räckte henne handen för att hjälpa henne ner. Hon ville trotsa, men åter kände hon det där oemotståndligt kufvade i hans vilja, och i nästa minut, då de trädde in i musiksalen arm i arm — helt obemärkt för öfrigt, ty alla voro nu samlade omkring Holger för att uttrycka sin tacksamhet för konstnjutningen —, kunde ingen se på hennes lilla täcka, leende ansikte, att hennes tankar för endast ett ögonblick sedan snuddat vid själfmord.

Ivan lämnade henne för öfrigt mycket snart att sällskapa med fröken Jeanette, medan han själf sökte upp baronen för att genast göra allvar af sin föresats att kräfva ut sin andel i Holger. Han fick ett ypperligt tillfälle därtill, ty Sigvard föreslog honom just att följa med ett slag ner till parkudden, där det fyrverkeri skulle afbrännas, som var afsedt att kröna och afsluta dagens festligheter. Bokhållaren och betjänten hade visserligen åtagit sig att sköta det hela, men en liten granskning på förhand kunde ju inte vara ur vägen. Det var meningen att gästerna, sedan tebrickan gjort sin rond, skulle ta afsked och klädda i sina ytterkläder föras ut på stora altanen, hvarifrån man hade den bästa utsikten öfver Sundet, i hvars mörka spegel fyrverkeriet borde komma att framtrolla bedårande effekter från den långt utspringande udde, där det skulle afbrännas. Baronen och Ivan försvunno således i all tysthet, medan gästerna småningom spredos och drogo sig ut i de andra sällskapsrummen. Åtskilliga af de äldre eller mera aflägset boende gästerna togo afsked redan nu och började troppa af. Genom de fönster, som vette åt borggården, hörde man hästar trampa och automobiler spinna och dunka.

Då Holger blifvit fri från tacksägelserna, vände han sig till Gerd, som fortfarande stod bredvid honom, och sade:

"Tror du man får röka här inne? Jag behöfver alltid en cigarrett efter Beethoven."

"Du får naturligtvis göra hvad du vill i kväll, du är ju fästföremålet", svarade Gerd. "För resten ser jag, att Alice håller på att bogsera de äldsta och granntycktaste nåderna ut i salongen."

Stadd i detta förehafvande passerade värdinnan just förbi dem. Hon såg blek ut i sin svarta spetsdräkt.

"Tack", sade hon i förbifarten till Holger och räckte honom hastigt handen. "Tack för Beethoven. Jag har inte tid att säga mera nu."

"Addio... carissima", sade han dämpadt.

Alice hotade honom med solfjädern.

"Jag kan italienska", sade hon och såg litet trött.

"Just därför."

Han såg efter hennes höga ungdomliga gestalt, medan hon långsamt styrde kosan in i lilla salongen företrädd af generalskan och öfverhofjägmästarinnan.

(Forts.)

Canadian Northern Railway

DECEMBER-EXKURSIONER

1916

OSTRA CANADA

DAGLIGEN, 1 TILL 31 DECEMBER.

GÄLLER FÖR RETUR NÄR SOM HELST INOM TRE MÅNADER.

Liberala uppehåll. Första klassens biljetter. Val af router. Utmärkt betjäning. Standard elektriskt belysta tåg. De bästa standard sofvagnar. Observationsvagn Winnipeg till Toronto.

GENOMGÅENDE TURISTVAGNAR MED ALLA SENASTE FÖRBÄTTRINGAR.

MYCKET LÅGA RETURBILJETTER TILL ATLANTISKA HAMNAR i samband med ångbåtsbiljetter af alla linjer till

GAMLA LANDET

Dagligen, 13 November till 31 December.

Gäller för retur när som helst inom fem månader och från en annan Atlantisk hamn, om så önskas.

Upplysningar och biljetter från CANADIAN NORTHERN AGENTER eller tillskrif R. CREELMAN, General Passenger Agent, Winnipeg.

Vedhuggare

Vi ha flera svenska kontraktare som ännu ha plats för goda huggare. Ibland dessa är Andrew Bergstrom, Mauritz Anderson, J. Nordquist och Jacob Rosenholm.

Kampar färdiga att bruka. Ny skog och goda penningar för erfarna huggare för hela vintern.

J. D. McArthur Co., Limited

LAC DU BONNET, MAN.

Böcker! Böcker!! Böcker!!!

Jag upptager order på böcker från flera förlag. Speciellt från Åhlén och Åkerlunds förlag i Sverige. Den bästa skönlitteraturen till olika priser, ända från 15 cents. Äfven tager jag order på musiknoter. Följande böcker kunna särskildt rekommenderas:

Dan. Brothers & Sisters. Minnen från resan i U. S. A. $1.25
Dan. Underbara äfventyr i England. $1.00
Lyhe Zernichow. En dansk Pompadour $1.05
Maria Holmström. Hans Christian Andersen, lif och diktning.. $2.45
Dante. Helvetet. öfversatt af Aline Pipping $1.60
Gustav Jansson. Humoresker $1.05
Emmy Gustaf Jansson. I lif och död $1.25
Ö.R.Frich. I polarnattens famn $1.00
F. U. Wrangel. I obrända städer och brända $1.95
Gustav Jansson. Italienska Noveller $1.25
Gustav Blomquist. Lyckovägar $1.60
Tom Wilson. Min hustrus fördolda lif $1.00
Bengt Berg. Sjöfallsboken $0.70
Einar Nerman. Vackra barn och fula gubbar, ritningar af kända stockholmare $1.40

NILS F:SON BROWN,

325 Logan Avenue, Winnipeg, Man.

KATALOG SÄNDES GRATIS PÅ BEGÄRAN.

Vid beställning, sänd pängar i registreradt bref, postale note eller Post Money order.

SOO LINE

Home for the Holidays

6 SPLENDID ROUTES 6 TO EASTERN CANADA and UNITED the STATES

LOW FARES

ASK THE AGENT FOR SPECIAL LITERATURE

W. R. Sheldon, Dist. Ft. & Pass. Agt., Calgary, Alta.
J. H. Murtaugh, Traveling Agt., Edmonton, Alta.
H. T. Duffy, Dist. Pass. Agt., Moose Jaw, Sask.
J. C. Peterson, Gen. Agt., 222 Bannatyne Av., Winnipeg
Geo. J. Kubes, Dist. Pass. Agt., Winnipeg, Man.
J. E. Dougherty, Traveling Agt., "
E. A. McGuinness, C. T. A., Main & Portage "
Alex Calder & Son, 663 Main St., "

Safety~Courtesy

Köp edra varor hos en SVENSK FIRMA

Vi ha **finfin norsk fetsill, lutfisk** och många andra importerade svenska och norska varor. Vi föra ett stort lager af kolonialvaror, frukt och varor.

Vi uppmärksamma speciellt postorder.

Swedish Importing & Grocery Co. Ltd.

406 Logan Avenue. Winnipeg, Man.

Skaffa eder en farm i södern.

Om det är någon som tänker resa till Florida, så skall jag sälja eder min farm om 20 acres med hus på, i det svenska settlementet i Santa Rosa. Tillskrif undertecknad för vidare upplysningar.

AXEL LINDSTRÖM, Hume, Sask.

Dr. Philip A. Eckman

Skandinavisk Tandläkare

Tändernas vård

får icke försummas, om ni önskar behålla eder goda hälsa. Det har bevisats att alla svåra sjukdomar komma af dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till eder tjänst och vill gifva eder alla råd jag kan och vill undersöka edra tänder gratis.

TÄNDER UTDRAGAS SMÄRTFRITT.

ALLT ARBETE GARANTERAS.

Dr. PHILIP A. ECKMAN

Manitoba Hall Block.

293 Portage Ave., Winnipeg, Man.

Ny Fotogenbelysning

Bättre än Elektrisk eller Gasolin Ljus

10 Dagar Fritt. Sänd inga pengar

Vi begära inte att ni skall betala oss en cent förrän ni har begagnat detta underbara moderna hvita ljus i ert eget hem tio dygn; då kan ni återsända det på vår bekostnad om ni inte är fullkomligt tillfredsställd. Ni kan ej förlora en cent härpå. Vi önska ådagalägga för er, att det kommer en vanlig oljelampa att ta sig ut som ett stearinljus; öfverträffar elektricitet, gasolja eller acetylene. Tändes och släckes som en vanlig oljelampa. Pröfningar af regeringen och 34 ledande universitet visa, att det

LYSER 70 TIMMAR PÅ EN GALLON

vanlig kololja (kerosene), ingen lukt, rök eller buller, simpelt, rensamt, exploderar icke. Tre millioner människor glädja sig redan åt detta kraftiga, hvita, stadiga ljus, närmast efter solljuset. Guldmedalj på Panama utställningen. Största uppfinning för närvarande. Garanteradt.

$1000 Belöning erbjudes den person som visar oss en oljelampa jämförlig med den nya Aladdin på alla vis (detaljer af erbjudandet meddelas i vårt cirkulär). Vi önska en som begagnar den på hvarje trakt till hvilken vi kunna hänvisa kunder. Till sådan person ha vi ett särskildt introduktionsanbud att göra, enligt hvilket en lampa gifves fritt. Skrif kvickt efter vår 10 dagars "Absolutely Free Trial Proposition" och finn ut hur ni skall erhålla en fritt.

Eder Fritt

MANTLE LAMP COMPANY, 532 Aladdin Building, WINNIPEG.

Största Fotogen (Kerosene) Mantle Lamp-Hus i Världen.

MAN MED AKDON TJÄNA $100 TILL $300 PER MÅNAD.

Vår försöksleveringsplan gör det lätt. Ingen föregående erfarenhet nödvändig. Praktiskt taget hvarje farmarehem och småstadshem kommer att köpa sedan lampan profvats. En farmare som aldrig sålt något i sitt lif förut skrifver: "Jag sålde 51 de första sju dagarna." Christensen säger: "Har aldrig sett en vara som säljes så lätt". Norring säger: "92 procent af de besökta hemmen köpte". Phillips säger: "Hvarje kund blir en vän och förespråkare". Kemerling säger: "Ingen svallande talförhet nödvändig. Säljer sig själft." Tusenden som slå mynt rekommendera Aladdin lika kraftigt. Intet kapital behöfligt. Vi lemna ut varor till pålitliga män för att komma sig i gång. Begär vår "distributor's plan", och finn ut hur ni skall få en agentur och göra stor förtjänst inom oupptaget område. Angif yrke, ålder, om ni har hästskjuts eller auto; om ni kan arbeta på lediga stunder eller stadigt; när ni kan börja; distrikt mest passande för er att öfverfara.